

Giới thiệu Bểng Giá (Truyện 1 Chương)

Một câu chuyện về việc giải lời nguyện cho gia tộc của hai cô cháu !

Bạn đang đọc truyện *Bểng Giá (Truyện 1 Chương)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Vào truyện

Vẫn như thường ngày, đường phố vẫn đông nghẹt người qua lại. Chen chúc giữa dòng người là một cô gái tóc ngắn cổ hết sức chạy nhanh tới trường.

Xin chào mọi người, tôi là Liễu Ái Thanh, sinh viên năm 2 của Đại Học Ngoại Ngữ. Đây chính là một việc bình thường mà tôi hay dùng để bắt đầu ngày mới: Trễ học

“Cạch” - Ái Thanh đã chạy tới lớp và nghe khá nhiều tiếng động. Giáo viên chưa tới.

- Hên quá - Cô thờ phào nhẹ nhõm lơ đãm hỗn loạn kia mà đi tới chỗ.

Tính cật cạp vào học bàn thì cô chợt nhớ tới lá thư ban sáng mẹ đưa. Cô lấy nó ra và đọc:

“Xin chào con ! Người mang lời nguyện của phù thủy Bểng Giá: Liễu Ái Thanh. Trước khi con muốn vứt bức thư này tôi khuyên coi hãy đọc kĩ nếu không muốn mất mạng”

- Ấc con đâu có đụng chạm gì ai đâu mà sáng sớm đã bị hăm dọa vậy - Ái Thanh khóc không ra nước mắt và tiếp tục đọc

“Như đã ghi ở trên, con mang một lời nguyện vì kiếp trước của cô đã phạm phải sai lầm khiến con cháu đời sau ai là nữ giới đều sẽ mắc phải. Ta sẽ rút gọn lại câu chuyện: Kiếp trước của con là Minh Linh một cô gái bình thường và đầy lòng nhân ái đem lòng yêu thương một chàng trai đào hoa. Cô ta trao cho chàng tất cả những gì của bản thân nhưng đổi lại cô ta nhận được sự phản bội. Khi bản thân cô ta không còn muốn màng gì tới cuộc sống và đến nơi cả hai từng ước hẹn quyết định chọn cái chết ở nơi này thì một con quỷ xuất hiện và muốn thực hiện một giao kèo, nó sẽ cho cô sức mạnh để trả thù và đổi lại cô phải giao cho nó trái tim của cô và người cô thương nhất trên đời. Nếu cô làm trái giao kèo thì cô và những kiếp sau của cô sẽ có một vài giống cô và một vài sẽ được thoát. Lời nguyện cho cô sức mạnh đóng băng và phá hủy mọi thứ nhưng nếu coi đem lòng yêu ai đó, tim cô sẽ đóng băng và cuộc đời cô chấm dứt. Kiếp trước của con đã tới tìm kẻ phản bội để trả thù. Cô ta giết tất cả những à đàn bà đã mang kẻ phản bội đó rời xa cô. Nhưng khi tới lượt hần, nhìn vào khuôn mặt sợ sệt của hần cô ta đã không nở xuống ta. Một kẻ lụy tình, hần đã đối xử với cô ta như thế nào mà cô ta vẫn còn yêu hần và cứ thế lại một lần nữa vì hần mà đánh đổi cả sự sống của chính mình.”

- Câu chuyện bi thương quá - Ái Thanh cầm khăn giấy chấm nước mắt

“Ta biết con sẽ nghĩ đó là truyện viễn tưởng nhưng nó có thật và cô sẽ là một minh chứng Ái Thanh à ! Lời nguyện sẽ bắt đầu khi con 18t. Quên mất có cách để hóa giải lời nguyện nhưng chưa tìm ra. Ta nghĩ là con sẽ làm được. Ta và mẹ con vì sợ lời nguyện mà đã chấp nhận lấu một kẻ mình không yêu chỉ để giữ lấy mạng sống, chỉ có ngoại con là đứa đầu tiên không bị dính lời nguyện. Ta không mong con sẽ như chúng ta nhưng cũng không mong con sẽ chết. Con là một đứa trẻ đặc biệt và có thể phá giải lời nguyện cho dòng tộc. Cố lên con nhé !

Bà cố”

Ái Thanh đen mặt. Vậy là gánh nặng của cả dòng tộc đang nằm trên vai cô ư ? Cụ tổ Minh Linh ơi con đã làm gì đâu mà phải mắc cái lời nguyện này chứ. Con mel cúng cho người nữa.

Ái Thanh đang than khóc thảm thiết thì cô giáo bước vào nhìn cô nói:

- Ái Thanh bớt làm trò đi - Cô đi vào trước và theo sau là một tên nam nữ lẫn lộn - Các em gặp bạn mới đi. Đây là Thanh Luân và bạn ấy là nam chứ không phải nữ đâu

- Chào các bạn - Người tên Thanh Luân đó lên tiếng. Cậu ta y hệt như con gái còn đẹp hơn cả cô nữa.

- Luân em xuống bàn cuối dãy 2 ngồi đi - Cô giáo chỉ về phía cuối dãy 2 kế Thanh (dãy 1)

Cậu ta bước một cách duyên dáng xuống chỗ ngồi và quay qua cười với cô.

- Chào cậu - Cô gật đầu cười chào hỏi

- Ái Thanh đừng có lôi kéo bạn mới - Cô giáo đang viết bài trên bảng nói vọng xuống 1 câu khiến cô muốn đập đầu. Cô chỉ chào hỏi cho đúng phép lịch sự thôi mà.

“Reng...reng...reng...” - Tiếng chuông giải lao.

Ái Thanh vươn vai vừa đi ra khỏi lớp thì bị cậu bạn mới nắm tay kéo đi. Trên đường, vô số ánh mắt nhìn chằm chằm vào cậu bạn xinh gái nhưng rồi thất vọng vì cậu ta mặc đồ nam và không có vòng 1, vòng 3.

- Này ! Cậu kéo tôi đi đâu vậy ? - Ái Thanh nhăn mặt hỏi

- Tôi một chỗ nào đó bí mật tôi có việc cần nói.

*Đằng sau trường

- Không có ai rồi nói gì thì nói đi.

- Tôi cũng là một người bị dính phải lời nguyền.

- Hà ? - Thanh đang há hốc mồm ngạc nhiên

- Cô gì đâu mà quên cả đứa cháu của mình thế - Thanh Luân lắc đầu chán nản

- Cháu.....A thằng cháu bê đê - Cô đột nhiên nhớ ra đứa cháu lúc nhỏ hay mặc đầm và luôn bị cô bắt nạt

- Bê đê hồi nào ?

- Tóc dài cài nơ kia

- Thôi bỏ qua chủ đề này đi quay lại chủ đề lời nguyền kia. - Thanh Luân càn lời đánh trống lảng

- À vậy nói chung là cháu cũng mắc phải lời nguyền hả ?

- Vâng bà cố kêu cháu tới đây để giúp cô giải lời nguyền

- 1 thằng bê đê như cháu thì giúp được gì ?

- Đừng có coi thường chứ. Mà cô đã biết sức mạnh lời nguyền của cô ra sao chưa ?

- Chưa.

- Cái gì cô 22t rồi đấy

- À vậy của cháu là gì ?

- Cháu có thể đóng băng thời gian

- Quao ngẫu lời dữ vậy

- Vâng vậy trước tiên là cháu phải giúp cô tìm ra sức mạnh để còn biết đường mà khống chế cái đã - Cậu tiếp tục nắm tay Ái Thanh kéo đi ra khỏi trường

- Còn tiết học ?????

- Cúp 1 buổi đi không chết ai đâu

Cả hai đi khắp các nơi. Cố suy nghĩ thử còn thứ gì có thể đóng băng và cố làm tất cả mà vẫn không thu được kết quả gì. Tối xế chiều cả hai ngồi tại công viên nghỉ mệt.

- Haizzzz sao sức mạnh của cô nó rắc rối thế. Kiểm mãi mà không ra

- Thì hỏi nó đi - Cô ném cho cậu một lon nước rồi ngồi xuống bên cạnh. - Mà nè sức mạnh của cháu tại sao lại xuất hiện được vậy ?

- À trong một lần bị ba đuổi đánh thì sức mạnh của cháu xuất hiện khiến thời gian của khu vực xung quanh đó ngưng lại. Hôm sau thì bà cố gửi cho cháu lá thư giải thích

- Hà ? Chú bình thường hiền lành mà lại đánh cháu ư ?

- Có lẽ ông ấy bị quá nhiều nỗi nhục chèn ép khi đồng nghiệp của ông cứ lấy cháu ra so sánh với con của họ. Lâu ngày đã khiến ông quá sức chịu đựng mà quay sang đánh đập cháu - Nói tới đây cậu ôm lấy hai đầu gối úp mặt xuống.

- Sao cháu không để hình dáng của một đứa con trai ? - Cô uống một ngụm nước rồi hỏi

- Vì cháu cảm thấy mình thật yếu đuối và vô dụng, việc gì cũng thua kém mọi người xung quanh. Nên cháu mới tạo ra một bộ dáng con gái cho mình và mong rằng có thể trốn tránh khỏi sự thật đó. Rằng cháu thật vô dụng.

- Cô không nghĩ vậy

- Đừng thương hại cháu

- Không cô không thương hại. Đó là sự thật mà cháu không yếu đuối và vô dụng. Nghĩ thử coi cháu có thể điều khiển được sức mạnh của lời nguyên đấy. Chuyện như vậy một người bình thường mà biết không phải sẽ sợ đến nhập viện sao ? Với lại trốn trong bộ dáng này cũng không thay đổi được gì vì thế tại sao không mạnh mẽ lên nào - Cô quay sang nhìn cậu lúc này đã chịu ngược mặt lên và cười

- Vậy cháu sẽ thử

- Rồi vậy giờ đi thay đổi ngoại hình cho cháu thôi - Cô nắm tay cậu kéo đi

Đi ngang qua ngã tư Ái Thanh bỗng thấy một em bé chạy theo quả bóng ra giữa đường và có xe đang lao tới. Ái Thanh lao ra ôm lấy em bé tay giờ lên nhằm chặn. Chiếc xe dần dần bị đóng băng.

- Chết sức mạnh lại tới đúng chỗ đông người - Thanh Luân hoảng loạn liền cho đóng băng thời gian quanh khu vực rồi cậu đi lại chỗ Ái Thanh

- Xém nữa thì tiêu cô thiệt là chúa gây rối

- Ai biết nó lại tới lúc này chứ - Cô bế em bé vẫn đang bất động đặt lên trên lề đường.

- Cô giải băng cho cái xe kia đi - Luân nói

- Giải kiểu gì ?

- Tưởng tượng ra ý định của cô và chia tay về phía đối tượng - Thanh Luân giảng và Ái Thanh làm theo. Băng bao bọc chiếc xe dần tan thành nước và biến mất

(P/s: những người mang lời nguyên không bị ảnh hưởng bởi sức mạnh)

Xong việc, Thanh Luân cho thời gian bình thường trở lại. Và Ái Thanh vẫn tiếp tục lời cậu đi tới một tiệm làm tóc tên "Rabbit Cute". Ái Thanh đẩy cửa bước vào:

- Thúy Mi à tui đến ủng hộ nè !

- Bà tới cắt tóc hả ? - Cô gái có mái tóc nâu xoắn tên Thúy Mi bước ra. Thúy Mi học cùng trường với Ái Thanh chỉ khác là ở bên khoa Tiếng Nhật. Hiện cô đang làm thêm ở tiệm tóc này.

- Tóc tui ngắn ngắn rồi cắt gì nữa. Người cần cắt là thằng cháu tui - Nói xong cô đẩy Thanh Luân ra đằng trước

- Dễ thương ghê - Thúy Mi đánh giá Thanh Luân một hồi rồi quay qua Ái Thanh - Yên tâm tui sẽ biến nàng công chúa này thành một chàng hoàng tử cho coi - Rồi cô kéo Luân vào ghế ngồi và bắt tay vào việc

*Sau 15'

Tóc rơi đầy đất. Còn Ái Thanh thì đang tính tiền miệng trầm trồ khen ngợi:

- Tay nghề của bà lên dữ ha

- Quá khen quá khen

Thanh Luân đứng dậy quay qua Ái Thanh hỏi:

- Nhìn cháu có kì lắm không ?

- Không kì đâu đảm bảo ngày mai lũ con gái nhìn cháu là đổ hết cho coi

- Thế cô có đổ không ?

- Không cô chưa muốn đi bán muối '-'

- À vâng

- Giờ đi về bái bai nha Thúy Mi

- Bái bai lần sau nhớ ghé nữa nha ! - Thúy Mi nói xong rồi đóng cửa

*Về nhà

Ái Thanh nằm dài ra bàn nhìn mẹ đang nấu ăn hỏi:

- Mẹ à ! Sức mạnh lời nguyên của mẹ là gì ?

- Con..con biết rồi hả ? - Mẹ Ái Thanh xém té

- Dạ

- À của mẹ là đóng băng ký ức người khác

- Là sao mẹ ?

- Nghĩa là mẹ có thể đóng băng một phần ký ức nào đó của họ khiến họ không thể nhớ được gì

- Sức mạnh của mẹ với thằng cháu ai cũng tuyệt hết tron có mình con là chán phèo - Ái Thanh chán nản

- Con biết sức mạnh của mình là gì rồi à ?

- Vâng con chỉ có thể đóng băng mọi vật. À mà mẹ đã từng yêu ai chưa ?

- Đã từng nhưng mẹ phải rời xa cậu ấy - Nói tới đây mẹ cô dừng công việc đang làm lại

- Vì lời nguyên thôi hả mẹ ?

- Phải

- Và ba có biết việc hai mẹ con mình mắc phải lời nguyên không ? - Ái Thanh vừa ăn bánh vừa hỏi

- Ông ấy biết nhưng phần ký ức đó bị mẹ đóng băng rồi. Và giờ đừng hỏi nữa mà đi tắm đi có nước nóng đấy.

- Dạ - Ái Thanh dạ xong chạy lên phòng lấy đồ và đi tắm.

* Tại nhà của Thanh Luân

Ba mẹ cậu đang trầm trồ vì cậu chịu cắt tóc và vì có một đứa con đẹp trai nữa. Nói chuyện với ba mẹ một hồi thì cậu đi lên phòng, ngã mình xuống giường tay ôm lấy ngực trái.

- A....- Khuôn mặt cậu thể hiện rõ vẻ đau đớn - Cô ấy là cô của mình. Mình không được phép có cảm xúc này !!!! - Miệng cậu liên tục lẩm bẩm câu nói đó một hồi thì cơn đau đã được xoa dịu.

Cậu ngồi dậy ánh mắt đầy bi thương nhìn ra cửa sổ:

- Phải chi cả 2 ta không mắc phải lời nguyên và không cùng chung dòng máu thì tốt biết bao. - Xong cậu lại ngã xuống giường và chìm sâu vào giấc ngủ

* Sáng hôm sau

- Ái Thanh dậy đi !!!!!!! - Một kẻ nào đó lời hét chần ra khỏi cô

- Lạnh....- Con lạnh ập xuống đột ngột khiến cô tỉnh giấc và cố banh mắt nhìn cho rõ kẻ nào đang phá giấc ngủ ngàn vàng của mình.

- Nhìn đủ chưa ? Dậy đi học - A thì ra là thằng cháu trời đánh. Cô nhận ra được kẻ phá đám là ai thì không thèm quan tâm mà nằm xuống ngủ tiếp

- Hừ - Nhận ra cái kẻ trước mặt không đếm xỉa lời nói của mình cậu bèn nghĩ cách khác. Cậu bò lên giường nhốt bà cô của mình vào giữa hai cánh tay. Khẽ nói vào tai cô:

- Nếu cô không chịu dậy thì đừng trách cháu - Nói xong cậu liếm nhẹ lên vành tai cô.

- Áaaaaaaaaaaaaaaa thằng cháu biến thái “Bóp” - Cô hoảng loạn ngồi dậy khiến cho hai cái đầu đập vào nhau

- Ấy da, cháu chỉ giỡn thôi mà - Luân ôm đầu

- Giỡn cái kiểu gì thế hả ? Cắt tóc xong cái quay lại bản tính con trai đúng là yêu râu xanh - Thanh cũng ôm đầu

- Ai biểu cô không chịu đây chi
- Biết rồi giờ rút ra khỏi phòng cho cô thay đồ
- Dạ dạ

- Hừ - Mới sáng sớm đã xui. Cô hậm hực bước vào trong nhà tắm

Xong xuôi coi xách cặp xuống nhà thì nghe mẹ mình đang nói chuyện với thằng cháu:

- Cảm ơn cháu đã gọi nó dậy giúp bác nha ! Cháu vào ăn sáng chung luôn đi
- Dạ cảm ơn bác

Cô nghe xong cũng đi vào bàn ngồi ăn. Lâu lắm rồi mới có buổi sáng thông thả như vậy. Ăn xong cả hai vác xác tới trường.

- Giờ biết được sức mạnh rồi tiếp theo làm gì ? - Ái Thanh hỏi
- Thì tìm cách giải lời nguyên - Luân đáp
- Tìm kiểu gì ?
- Bà cố nói nếu yêu nhau thì sẽ chết vậy ta thử vừa yêu vừa không thử coi sẽ ra sao ? Và yêu giữa hai người đều mắc phải lời nguyên - Cậu nói
- Giữa hai người đều mắc phải

lời nguyên là loạn luân mà má - Ái Thanh nói

- Vì một tương lai phá giải lời nguyên cho con cháu đời sau - Luân cười ánh mắt đầy hy vọng
- Ờ ờ thằng cháu biến thái - Ái Thanh nói rồi bước đi trước
- Vậy là cô đồng ý hay không ? - Luân chạy theo hỏi
- Vì tương lai của con cháu đời sau mà nhi ? Chào cháu nhé thằng người yêu loạn luân - Cô nói xong liền chạy tới trường

Thanh Luân cười và chạy theo bỗng dưng:

- A....- cậu ngã xuống ôm lấy ngực trái

Nghe tiếng la Ái Thanh quay lại và hoảng hốt chạy tới:

- Này này cháu...bị sao vậy ???
- À cháu không sao - Cậu cố gắng đứng dậy, miệng lẩm nhẩm câu nói
- Cháu đang giấu cô cái gì phải không ? - Cô lo lắng hỏi
- Cháu không sao thiệt mà - Con đau đang dần hết

Thấy gương mặt cậu đã đỡ đau đớn hơn khi nãy nhưng cô vẫn bán tín bán nghi. Sau đó, để chắc chắn cô ôm lấy cánh tay cậu và đi tới trường

“Như vậy càng chết” - Cậu lại tiếp tục lẩm bẩm câu nói đó trong đầu.

Tới lớp, các bạn gái đều ngẩn tò te khi nhìn thấy Thanh Luân

- Thấy chưa các bạn gái nhìn cháu đăm đăm chưa kìa
- Ai thèm quan tâm họ chứ. Cô giờ là người yêu cháu nên cháu cần cô quan tâm thôi. - Luân phồng miệng nói với Thanh. Cô nhìn thấy vậy bất giác đỏ mặt. Nhưng lời nguyên không bỏ sót ai cả.
- Aaaaaa....- Lần này tới lượt cô cảm thấy đau đớn ở tim, cô ngã quỵ xuống sàn. Mọi người trong lớp đều hoảng hốt chạy lại chỗ cô.
- Chết rồi - Cậu đỡ lấy Ái Thanh bế cô lên rồi quay sang nói với 1 bạn nữ - Xin giáo viên cho tui tở nghỉ một bữa tở phải đưa Ái Thanh đi chữa bệnh - Xong cậu phóng như bay ra khỏi lớp học.

“Phải đưa cô ấy tới chỗ bà cố. Những cơn đau mới đầu không thể kết thúc bằng câu phủ nhận được.” - Cậu bắt một chiếc xe buýt tuyến về một miền

quê xa xôi hẻo lánh. Tranh thủ trên xe chỉ cô vài cách giúp làm giảm cơn đau.

Xuống xe, nhìn thấy vẫn còn một quãng đường dài phải đi bộ khiến cậu rửa bà cố mình không ngừng

“Ồ chi đây cho xa xôi vậy không biết ? Gặp trường hợp nguy cấp mà còn phải đi bộ, cũng hên là bà cô này đã hết đau và ngủ ngon lành rồi. Hừ !!!”

*Nửa tiếng sau

Cuối cùng cậu cũng lết được cái mạng “già” của mình tới nhà bà cố. Cậu hít một hơi dùng sức đập cửa:

- Bà già kia ra mở cửa coi !!!!!!!

“Bốp” - Cánh cửa mở ra một chiếc dép phi thẳng một cậu

- Già này !! Tới đây chi ??? - Một thiếu nữ xinh đẹp bước ra

- Tôi lấy thuốc giảm cơn đau của lời nguyện cho Ái Thanh - Cậu nói và chỉ con heo đang ngủ kia

Thiếu nữ bà cố ấy nhìn qua cô rồi bảo:

- Đưa con bé vào trong đi - Sau đó, cả hai đi vào. Luân đặt Thanh lên chiếc ghế sofa rồi ngồi xuống bên cạnh

- Do nhóc làm ra phải không ?

- Dạ...phải - Đột nhiên trả lời một cách ngoan ngoãn

- Hai đứa tuy được chọn để giải lời nguyện nhưng cũng đâu cần phải khiến tim con bé đau tới phát ngất như vậy. Lần sau kiểm chế lại, con bé nó mới chỉ bắt đầu trải nghiệm lời nguyện thôi

- Dạ

Nói xong, thiếu nữ ấy cầm kim tiêm thuốc chích cho Ái Thanh. Ái Thanh dần dần mở mắt và hoảng hốt khi thấy cái người trước mặt:

- Ai vậy ???????

- Ta là bà cố của con - Mang ông tiêm đi cất

- Trẻ...trẻ quá

- Tất nhiên vì sức mạnh của ta là đóng băng tuổi tác khiến ta giữ được mãi vẻ đẹp này mà

- Vậy không phải khi lời nguyện hóa giải thì...

- Phải ta sẽ quay lại tuổi thật và chết đi nhưng ta không quan tâm. Ta đã chán cuộc sống không được yêu ai này rồi. Thà chết đi rồi đầu thai thành một kiếp khác để có thể được yêu - Bà cố của cô ánh mắt buồn bã nói

- Bà muốn được yêu tới vậy sao ? - Luân ngạc nhiên nói

- Phải...Do đó hai đứa ở lại đây đi ta đã sống lâu hơn cả hai và từng trải nhiều hơn nên dần dần ta sắp tìm ra được cách giải rồi

- Vậy sao bà không tự giải mà kêu hai đứa tui - Đồng thanh

- Vì cách giải này cần hai người mắc lời nguyện yêu nhau

“Thì ra là vậy” - Cùng luôn cả suy nghĩ

- À Lưu Hải, cháu đưa hai đứa này lên phòng giúp ta - Bà quay sang nói với một cô gái giúp việc

- Vâng mời cả hai đi theo tôi - Lưu Hải nói rồi đi trước lâu lâu khẽ liếc nhìn Thanh Luân đi đằng sau đang giới thiệu cho Ái Thanh về ngôi nhà.

- Cậu Thanh Luân và cô Ái Thanh ngủ phòng này - Lưu Hải đứng lại tại một căn phòng

- Sao chỉ có một phòng ? - Ái Thanh hỏi

- Vì căn nhà này chỉ có ba phòng ngủ nên hai người phải ở chung

- Ồ...ừm - Ái Thanh và Thanh Luân hít sâu cố gắng bình tĩnh để tránh bị đau tim

Sau khi biết phòng, Luân thì ngã xuống giường ngủ còn Thanh xuống nói chuyện với bà

- Bà ơi bà làm gì vậy ?

- À bà lấy cuốn sổ ghi chép về những cách giải lời nguyên mà bà biết được cho hai đứa

- Bà sống từng ấy năm để tìm hiểu về nó ư ? - Cô cảm thấy khâm phục bà mình.

- Con coi đi - Bà đưa cho cô. Cô mở ra và ngồi xuống ghế đọc.

Và lật tới một trang có bức hình ngay một vách đá gần biển.

- Bà ơi đây là đâu vậy ?

- Theo như bà biết đây là nơi mà tên bạc tình và tổ tiên cùng nhau hẹn ước.

- Ô - Cô lật qua trang kế tiếp và đó là cách giải lời nguyên - Bà ! Không phải cách giải lời nguyên ở đây sao ?

- Bà không muốn hai đứa dùng cách đó. Con đọc đi sẽ hiểu.

Cô nhìn vào trang giấy sẽ mở ra tương lai đó và đọc. Nhưng nội dung của nó khiến cô lo sợ.

*Nội dung: Hai kẻ cùng mắc lời nguyên yêu nhau đến nơi lập lời nguyên và cùng nhau chết tại đó như hiến tế hai quả tim cùng có sức mạnh cho quỷ như thế sẽ giải được lời nguyên.

Ái Thanh tay run run, người chảy đầy mồ hôi, mắt như mờ đi không dám đọc tiếp.

- Bà không muốn hai con phải hy sinh như vật hiến tế nên sẽ thử tìm cách khác.

- Vâng - cô cầm lấy cuốn sổ và bước lên phòng.

Vừa bước vào Luân nhìn thấy vẻ mặt kỳ lạ của cô thì hỏi:

- Có chuyện gì sao ?

Cô quăng cuốn sổ cho cậu:

- Cách giải lời nguyên - Nói xong cô lấy bộ đồ bà để sẵn trong tủ và đi tắm.

Luân có chút tò mò mở quyển sổ ra đọc và cảm xúc không khác gì Ái Thanh

Sau một hồi cô đi ra thấy Luân đã biết điều ra ghế sofa nằm ngủ thì cô ngồi xuống giường cầm quyển sổ và đọc những phần khác.

“Để giải được lời nguyên không những phải cùng nhau chết mà còn phải tìm ra loài hoa của nước mắt làm vật hiến dâng cho quỷ. Nếu không có cơ hội giải được lời nguyên là 50/50. Loài hoa này chỉ nở khi nhận được nước mắt của sự đau khổ tột cùng và nước mắt của hạnh phúc nhưng chúng không cần phải nhận được nước mắt mới nở được mà chỉ cần cảm nhận thôi. Chúng sẽ không bao giờ tàn.

Lúc trước tổ tiên có một người bạn thân và cả hai đều cùng yêu tên phản bội đó. Hắn đã bỏ tổ tiên để theo bạn của người và lúc đó hoa đã nở do nhận được nước mắt đau khổ của tổ tiên và nước mắt hạnh phúc của bạn người.”

- Chắc.... tại sao người đã chịu khổ nhiều như vậy mà cuối cùng vẫn hy sinh vì cái tên khốn nạn đó - Cô đọc mà muốn xé nát luôn cuốn sổ rồi sau đó lật sang phần khác. Là một trang ghi rõ hơn về loài hoa trên.

“Hoa này tuy có hiếm nhưng chúng không có công dụng gì đối với con người mà dùng để trị thương cho các vị thần vì thế mà không có nhiều người biết đến chúng. Do nó là loài hoa mà các vị thần dùng để trị thương nên tên ác quỷ mới muốn có được vì thế hắn lợi dụng những người lụy tình như tổ tiên để có thể có được thứ mà hắn muốn.”

- Tên ác quỷ này với tên phản bội có chung dòng máu à ?? — - Cô bức bối đóng quyển sổ lại đi ngủ.

*Sáng hôm sau

Cô người hầu Lưu Hải bước tới gõ cửa phòng của cả hai và nói:

- Thưa cô chủ, cậu chủ bữa sáng đã có rồi

Thanh Luân ngái ngủ bước ra mở cửa đáp

- Cảm ơn cô để tui cô bà kia dậy rồi xuống liền

- Vâng - Luru Hải cúi chào nhưng ai dè lúc thẳng lưng lại thì trúng phải Thanh Luân ngã ngửa. Luru Hải hoảng né ra thì lại trượt chân ngã dè lên cậu.

“Rầm”

- Ui da - Thanh Luân ngồi dậy nhìn cái thân hình “đầy đủ” trước mắt mà đỏ mặt

- Xin lỗi cậu - Luru Hải hoảng loạn ngồi dậy và tiếp tục vướng chân Luân và ngã.

“Rầm”

- Hai người sáng sớm đã diễn trò tình cảm - Ái Thanh đã bị đánh thức bởi tiếng động từ hồi nào. Cô nhăn mặt nhìn đôi nam nữ trước mặt mà khó chịu, liền nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân và bỏ xuống nhà.

- Ái Thanh đợi đã không phải vậy đâu - Luân vội vàng nhẹ nhàng đặt Luru Hải qua một bên rồi dí theo cô năn nỉ.

Bữa cơm sáng tràn ngập trong bầu không khí ngọt ngào. Kể giận dỗi quay mặt chỗ khác mà ăn cơm, kể thì ngồi nhìn đĩa đang giận với ánh mắt oan ức, kể thì đứng một góc nhìn đĩa oan ức kia với ánh mắt đau buồn, kể càng lại thì lắc đầu bó tay đi khỏi bầu không khí đầy ngọt ngào.

(T/g: đoán thử mấy kẻ trên coi là ai nào)

Ái Thanh ăn xong thì dọn dẹp và ra vườn ngồi, Thanh Luân tính chạy theo thì bị Luru Hải kéo lại.

- Cậu chủ cho tôi nói chuyện riêng với cô chủ một chút.

Thanh Luân ngơ ngơ 1 lúc rồi gật đầu, Luru Hải chạy ra vườn đứng cạnh Ái Thanh nói:

- Cô chủ !

- A Luru Hải có việc gì không ? - Cô quay sang nhìn Luru Hải

- Là chuyện hồi sáng, chỉ là hiểu lầm cả thôi, là tôi bị trượt chân ngã dè lên cậu chủ.

- À chuyện đó tôi biết tôi không giận mà chỉ là ghen tị một chút

- Ghen tị ?

- Ngồi xuống đi - Cô kéo Luru Hải ngồi xuống cạnh mình - Tôi ghen tị là vì cô có thể thoải mái gần gũi với tên nhóc đó trong khi tôi vì lời nguyện mà phải xa cách - Cô nói ánh mắt có chút đượm buồn.

- Cô chủ này cô có yêu cậu chủ không ? - Luru Hải nhìn vào mắt cô

- Tôi..... tôi chưa xác định được nhưng tôi lại rất vui khi bên tên nhóc đó, có một chút cảm giác kỳ lạ len lỏi bên trong tôi.

- Cô chủ à cô sẽ làm gì nếu tôi có tình cảm với cậu chủ ? - Luru Hải cúi gằm mặt xuống hỏi

- Luru Hải... tranh giành công bằng được không ? - Nói tới đây mặt Ái Thanh đỏ không còn gì để nói

- Tôi chỉ ghen thôi mà cô chủ. Tôi sẽ làm bất cứ điều gì để mang đến hạnh phúc cho cả hai người - Luru Hải cười.

- Cảm ơn - Ái Thanh cảm động cười tươi rồi nói tiếp - Hai chúng ta làm bạn được chứ ?

- Vâng - Lần đầu tiên trong đời Luru Hải có thể cười tươi

Những ngày tiếp theo đó, ngày nào Thanh Luân cũng cùng bà cố đi khắp nơi để tìm kiếm cách giải lời nguyện còn Ái Thanh và Luru Hải thì ở lại cùng nhau làm hết các việc nhà. Cho tới một buổi tối khi Luru Hải và Thanh Luân đã ngủ hết chỉ có Ái Thanh còn thức lục lọi tìm kiếm đồ ăn. Lúc về đi ngang phòng bà cố thì cô thấy đèn vẫn còn sáng thì sinh sự tò mò. Cô khẽ đẩy cửa bước vào. Bà đang ngủ thiếp đi trên bàn, xung quanh bà bộn bề đầy những tài liệu bỗng có một cuốn vở cũ ghi Diary.

- Nhật ký của bà :0 đọc thử coi

“15/8/2020

Hôm nay có một cậu khoa nghệ thuật tỏ tình với tớ đấy nhật ký. Nhưng tại sao tớ lại thấy trong lời nói ấy có một chút gì đó ngọt ngào. Chẳng lẽ tớ đang yêu ? Aaaaa còn chưa xác định được.

*16/8/2020....31/8/2020

Trong cả tháng nay chỉ toàn chuyện tớ bị cậu ta bám dính không rời nhặt ký ả. Cậu ta cứ như 1 con đĩa ấy. Nhưng mà cũng rất vui.

*1/10/2020

Hôm nay khi cậu ta lỡ làm tớ xấu hổ thì bỗng nhiên tim tớ nhói đau khiến tớ ngất xỉu. Chẳng lẽ tớ bị bệnh tim. Mà thôi bỏ qua đi ngày mai tớ quyết định sẽ chấp nhận cậu ấy đó nhặt ký chúc tớ may mắn đi

*2/10/2020

Hôm nay tớ và cậu ấy đã chính thức thành một cặp thật vui quá đi

*2/10/2021

Hôm nay là ngày kỷ niệm tròn 1 năm tụi tớ quen nhau đó. À mà chỉ còn năm sau nữa thôi là tốt nghiệp đại học rồi. Bọn tớ còn hứa hẹn sẽ kết hôn cơ. Nhưng tớ thấy rất lạ mỗi lần ở bên cậu ấy tim tớ lại đau nhói. Không lẽ tớ mắc bệnh về tim thật phải hỏi mẹ thôi

*16/12/2021

Nhặt ký ả tớ vừa biết một tin động trời. Tớ mắc phải lời nguyền. Tớ không thể yêu một ai cả. Tớ quyết định sẽ tránh xa cậu ấy.

*31/12/2021

Tìm tớ đau quá, tớ tránh mặt cậu ấy khiến cậu ấy rất buồn vậy mà cậu ấy vẫn tìm tới trước nhà tớ cầu xin. Tớ phải làm sao đây ?

*23/2/2022

Hôm nay tớ đã phạm sai lầm nghiêm trọng tớ đã hại chết cậu ấy trong chính ngày sinh nhật của mình. Hôm nay tớ đã đề nghị chia tay khiến cậu ấy tức giận. Hai đứa tớ đã giằng co và tớ bị mất đà ngã. Cậu ấy vì kéo tớ lại mà mất trọng ngã ra đường vừa lúc một chiếc xe ô tô tới. Tớ đã hại chết người tớ yêu thương nhất !

*23/2/2023

Hôm nay chính là ngày giỗ của cậu ấy. Tớ đã ngồi trước bia mộ cậu trò chuyện cả giờ đồng hồ. Trong bức ảnh cậu vẫn cười thật tươi khiến tớ càng cảm thấy căm hận bản thân mình. Cậu biết không ba mẹ tớ đã bắt tớ cưới một tên kỹ sư nhưng tớ không yêu hắn. Có 1 đứa con ngoài ý muốn tớ đã ly hôn.

*25/2/2023

Hôm nay tớ quyết định dọn ra sống riêng và đi tìm cách để giải lời nguyền cho cả dòng tộc. Khi đi tớ vẫn không quên mang theo bức ảnh cả hai đứa tớ chụp chung như bùa hộ mệnh. Đợi tớ nhé ! Khi xong tớ sẽ tới với cậu và nói lời xin lỗi...”

Ái Thanh không kiếm được nước mắt để chứng thi nhau rơi thấm ướt các trang giấy.

- Con đã đọc nó - Bà cô đã tỉnh dậy từ khi nào ánh mắt u buồn nhìn cô

- Con xin lỗi vì đã tự ý đọc - Cô lau nước mắt

- Không sao khuya rồi con về phòng ngủ đi

- Vâng - Cô đóng lại những trang nhật ký và đi về phòng

Bà cô bước tới bàn nhìn lại quyển nhật ký rồi nở 1 nụ cười đau buồn đến xót xa.

Cô mở cửa bước vào phòng. Luân thức dậy không thấy cô tính đi kiểm thì cô bước vào :

- Tôi không ngủ còn đi đâu vậy ?

- Đói bụng đi kiểm đồ ăn thôi mà - Cô ngồi thu gối trên giường và nói tiếp - Luân này chúng ta sẽ hy sinh chứ ?

- Cháu thì sao cũng được nhưng cô kìa

- Cháu không sợ chết sao ?

- Nếu mà chết cùng cô thì cháu không sợ đâu - Luân cười biến thái

- Vậy.... chúng ta cùng hy sinh vì mọi người nha - Cô ngược mắt nhìn cậu

- Được thôi khi nào thực hiện thì nói cháu còn bây giờ thì ngủ đi - Cậu hôn lên trán cô rồi lui về vị trí nằm ngủ

- Sáng mai được chứ càng sớm càng tốt

- Được thôi - Cậu ngái ngủ đáp lại

Cô nằm xuống nhắm mắt lại nhưng không ngủ được suốt cả đêm.

*1 giờ sáng

- Luân dậy lẹ lên - Ái Thanh ngồi lay Luân một cách mạnh bạo

- Vâng vâng - Cậu nhóc vừa đứng dậy đã bị kéo đi.

“Cạch.... cạch....”

- Tiếng gì ồn vậy ? Giờ là nửa đêm mà - Lư Hài có phòng ngủ ở dưới tầng trệt, gần hai lối ra vào duy nhất lại thêm việc căn phòng không được xây cách âm nên những tiếng mở cửa của Thanh và Luân đã đánh thức cô - Sao cửa lại mở thế này ? - Rồi cô nhìn ra xa thì thấy loáng thoáng hai bóng người đang chạy. Dần dần cô hoảng hốt kiểm tra tủ giày dép và phòng của cả hai - Không có - Điều đó càng khiến cô hoảng loạn chạy nhanh lên đập cửa phòng bà

- Gì vậy ? - Người bà thanh xuân ngáp lấy ngáp để mở cửa bước ra

- Thanh Luân với Ái Thanh đã đi giải lời nguyên rồi. Quyển sổ ghi chép và những thông tin về nơi chốn giải lời nguyên đều mang theo cả rồi - Lư Hài hoảng hốt

- CÁI GÌ ??? ĐUỔI THEO HAI ĐỨA NÓ NGAY

- Dạ - Lư Hài hàng ngày đều làm nhiều việc nặng nhọc nên có sức khỏe dẻo dai chạy chẳng bao lâu đã bỏ xa người bà

*Vách đá gần biển - Nơi giải lời nguyên

- Đây chúng ta không có hoa nước mắt phải làm sao ? - Luân hỏi

- Làm liều thôi. Đáng để thử mà - Ái Thanh nở nụ cười nói

- Cười như thế là sao chứ ? Cô đừng có xem nhẹ mạng sống của mình chứ - Luân quát vào mặt Thanh

- Phải cười chứ, nếu thành công những đứa cháu đời sau của chúng ta sẽ được hạnh phúc - Cô vẫn cười nhưng khóe mi đã đầm nước.

- Còn không thì sao ?

- Sẽ thành công mà cô đã tính hết rồi. Đi thôi - Thanh nắm tay Luân bước về phía trước

- DỪNG LẠI ĐỪNG LÀM NHƯ VẬY !!! - Lư Hài chạy tới nắm lấy tay Ái Thanh

- Lư Hài tại sao lại tới đây ?? - Ái Thanh cứng đờ khuôn mặt

- Đừng làm như vậy. Tớ chỉ có hai người với bà là người thân. Nếu cả 3 người đi thì.... tớ phải làm sao đây - Lư Hài khóc

- Cậu sẽ không mất người thân tớ đã nói với ba mẹ là cậu sẽ tới ở nên khi tớ đi tớ xin nhờ cậu chăm sóc cho ba mẹ tớ. Kiếp sau mong cả ba chúng ta đều lại sẽ là bạn nha !! - Ái Thanh cười nắm chặt tay Thanh Luân

- Tạm biệt Lư Hài ! - Thanh hát tay Lư Hài ra. Cô cùng với Luân mắt đầm nước mỉm cười cùng nói. Họ bước lùi về sau và ngã xuống.

- KHÔNG !!!! - Lư Hài chạy tới thật nhanh hy vọng sẽ cứu được họ nhưng quá muộn rồi. Biển xanh đã mang họ đi.

Lư Hài bị chấn động tinh thần đến phát ngất. Và ở kế bên một loài hoa được mọc lên từ nước mắt. Bông hoa nở ra chưa để ai tìm thấy đã tách mình khỏi cành và bay về phía chân trời.

* Giữa đường

- Aaaaa - Người bà ngã khụy xuống bên gốc cây. Làn da căng mịn trắng trẻo trở nên nhăn nhoe xơ xác - Lời nguyên được giải rồi sao ? Cảm....ơ....n...

* Và hôm đó Lư Hài được đưa tới bệnh viện nhờ được 1 khách du lịch phát hiện. Khi cô tỉnh dậy cũng đã 1 tuần, cô gọi cho gia đình của Ái Thanh, Thanh Luân và cảnh sát. Nhưng chỉ tìm được mỗi xác của người bà. Ba và mẹ của cả hai khi biết chuyện đã rất đau lòng, họ không ngừng chửi rủa trước xác của người bà quá cố. Tang lễ sau đó được tổ chức chung và có một điều là Lư Hài đã không tham dự.

* 5 năm sau, trước bia mộ của cả hai

Lưu Hải cùng với chồng con của cô thấp nhang. Xong cô nở một nụ cười dịu dàng nói.

- Hai người xem này chồng Lưu Hải cũng là người mắc phải lời nguyên đấy. Và nhờ cả 3 anh ấy đã có thể yêu và tạo ra một gia đình hạnh phúc với tớ. Không chỉ vậy em con cháu của hai người cũng vậy đấy ! Hai người đã thành công rồi, công sức đã không uổng phí rồi - Cô khóc

- Em đừng khóc nữa, em đã kể họ hy sinh một cách hạnh phúc mà khóc vậy sẽ khiến họ buồn đấy. - Chồng cô tay nắm tay cặp song sinh long phượng an ủi cô

- Vâng - Cô nhìn hai đứa con mình rồi như phát hiện điều gì đó cô mỉm cười quay sang nói với chồng - Em nghĩ em đã gặp lại họ rồi !

~~~~~THE END~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Băng Giá (Truyện 1 Chương)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.